

tænkfælgthed for Indenrigsministeren ved at samtykke i, at den forøgede Udgift, som i det heromhandlede Diemed skulde lægges paa Communen, blev ligesaa stor, som den vilde blive, hvis der ikke havde været saadanne extraordinære Hjælpekilder og Beholdninger. En saadan Commune er mindre bebyrdet end andre, og kan altsaa nok saa godt udrede et Tilskud som de andre. Med Hensyn til Ordføreren's sidste Bemærkning, saa har jeg rigtignok troet, at der ikke her var Tale om Andet end Forskud. Jeg maa imidlertid tilstaae, at Udtrykkene i Forslaget ere saadanne, at der deraf ogsaa kan være Spørgsmaal om Tilskud af vedkommende Kasse. Hvad da Amtsfattiggasserne angaaer, saa vil det efter Omstændighederne ikke være betænkeligt, om de ogsaa gjorde Tilskud; thi det er jo netop Amtsfattiggassens Hovedbestemmelse at hjælpe enkelte Communer, som kunde befinde sig i Trang; hvorimod jeg, naar der ikke dertil var særdeles Trang, og vedkommende Commune aldeles manglede Kræfter til selv at bestride de overordentlige Udgifter, som udrævedes, vilde finde det meget betænkeligt, at tilstaae noget Tilskud af Amtsrepartitionsfonden; thi Afgifterne til Amtsrepartitionsfonden lignes jo paa alt Hartorn, og altsaa synes det at være noget betænkeligt, at der af disse Fonds skulde kunne afgives Noget til en enkelt fattig Commune, og jeg tvivler ogsaa meget paa, at noget Amtsraad vilde gjøre Forslag til et saadant Tilskud. Om Indenrigsministeren i saa Fald vil have nogen Betænkelighed derved, vil jo beroe paa de enkelte Omstændigheder og paa den Cendragtighed, hvormed Amtsraadet gjorde et saadant Forslag; men, som sagt, jeg tvivler meget paa, at noget Amtsraad, uden i alt Fald under ganske særdeles paatrængende Omstændigheder, vil gjøre Forslag om at bortskjenke til en Commune Noget af Amtsrepartitionsfondens Midler.

Sage: Den ærede Minister anførte i Begyndelsen af sit Foredrag, at det var hans Mening, at man maaskee uden Skade kunde lade Communerne forblive i deres hidtilværende Umyndighedstilstand, og, naar de behøvede en Forholdsregel som den ved nærværende Lovforslag tilsigtede, saa kunde de henvende

sig til Ministeriet. Det fornøier mig at kunne underrette den ærede Minister om, at han i Slutningen af sit Foredrag gjorde Thinget bekendt med en Kjendsgjerning, som dog viser, hvor ønskeligt det vilde være at give Communerne den foreslaaede Myndighed. Den ærede Minister nævnte nemlig, at en Commune her i Landet havde andraget hos Ministeriet om Tilladelse til at give en vis Sum Penge ud til Indkjøb af Korn; dette Indkjøb var imidlertid steet, og Pengene udlagte længe, før end Ministeriet gav sit Samtykke, og Hensigten vilde tildeels have været forfeilet, og en ikke ubetydelig Skade være opstaaet for denne Commune, dersom den ikke allerede, inden Resolutionen var afgiven, havde handlet paa egen Haand. Jeg troer derfor ikke, at den ærede Minister skulde fortryde, at nærværende Lovforslag gik igjennem.

Indenrigsministeren: Jeg skulde næsten troe, at hvad den sidste ærede Taler nu anførte grunder sig paa en Misforstaaelse. Der er ikke her Spøgsmaal om selve Communernes Myndighed eller Umyndighed; men der er Spørgsmaal om det Bærgemaal, som tilfalder Communalbestyrelsen, og jeg tvivler paa, at Communerne i Almindelighed vilde ønske, at Communalbestyrererne havde en uindskrænket Myndighed til at paadrage dem Udgifter. Det er kun i saadanne Tilfælde, som de nærværende, hvor den overordentlige Understøttelse, som skal ydes, har en vis exceptionel Character, at man formindsker de Fordringer, som vistnok Mange ellers vilde gjøre i denne Henseende. Jeg forstod ikke rigtigt, hvad den ærede Taler meente med de Banffeligheder, det skulde have foraarsaget for en enkelt Commune, at den maatte ansøge om Ministeriets Samtykke; thi dette blev givet inden saa Dage efter at Begjæringen var indkommen, og der næredes vistnok ingen Tvivl om, at det vilde erholdes, altsaa troer jeg ikke, at det kunde have medført nogen Skade. Det lod heller ikke til, at vedkommende Communalbestyrelse fandt sig i mindste Maade krænkethed ved, at maatte ansøge om dette Samtykke. Enhver Myndighed maa jo have sine bestemte Grændser, og selve Lovudkastet gaaer jo netop ud paa, at Communalbestyrererne, skjøndt de der-